

Въ дъното на Витошка улица едно здание привлече вниманието му.

— Онова тамъ гачели е църква? запита набожно старецътъ, като издигна високо дъснатата си ржка.

— Да, да!... отговори низко Бойковски и изгледа изподъ вѣжди хората, съ които се разминуваха.

— Голѣма църква види се, че е!... Ехъ, тука ако нѣма, кждѣ — другадѣ?!... Каква ли е пѣкъ украсена извжтрѣ!... Какъ я казватъ?

— Свети Кралъ!

На дѣда Генка се стори, че не дочу добръ.

— Какъ я рече, синко?

— Свети Кралъ! повтори Бойковски, който се бѣше нѣщо замислилъ и въ разсѣяностъ машинално хапѣше края на лѣвия си мустакъ.

Дѣдо Генко се зачуди отъ това бамъ-башка име. Той отъ дълги години редовно прѣлистваше светчето, и вѣчниятъ календаръ не слизаше отъ ржцѣтъ му, пакъ и доста бѣше запознатъ съ черковнитѣ работи, но такъвъ светия до сега не познаваше.

— Ами българска ли е тая църква?

— Да! българска.

— Чуденъ светия! Трѣбва единъ денъ да отида да разгледамъ църквата и да види иконата му.

Доближиха джамията при банитѣ. Изъ прилѣпената до нея низка тъмна стаичка излизаше единъ турчинъ съ зелена чалма — навѣрно ходжата — съ зеленъ ибрикъ въ ржцѣ и свилъ бениша си на гърба въ топка, тъй щото турчинътъ изгледваше като единъ голѣмъ охлювъ.

Старецътъ изгледа ядно джамията и него, пакъ проговори:

— И тука ги има тия кръвопийци, тия агаряни!... И въ Филибе ги има!... Какво вече дирятъ тука? Нали е Българско, нали сме лоши?!... Нека са изпилѣятъ въ Туркията!... Пакъ и нашитѣ за какво ги търпятъ?!...

Влѣзоха въ Търговска улица. Дѣдо Генко се смая още повече; само отъ нѣкой викъ или трѣсъ на файтона се сѣпваше изведнажъ и, като виждаше при себе сина, увѣряваше се, че не сънува, и проговаряше ви-